

Fejeton

MÁ CESTA NEMOCNICÍ

M. Bunešová

Často se mluví a píše o bloudění bez cíle. Někdy se používá i zlehčujícího výrazu bloumání. Já vám chci však popsat, jak může člověk bloudit, přestože má cíl jasný a jednoduchý. Nalézt svého lékaře.

Před pár dní jsem přišla jako pacient do nemocnice, kam jsem byla pozvána na odborné vyšetření. Vyšetření mělo proběhnout v pavilonu B, 2. patro.

Jako průměrný člověk jsem schopna rozpoznat, které patro je druhé. Která budova je „B“ – jsem si nebyla zdaleka jista (a z blízka už vůbec ne).

Vstoupila jsem do areálu. Tak jako podnikavější jedinci, i já jsem hledala orientační tabuli a zvýšila tím o několik procent svoji naději na úspěch. Tady mají čtenáři detektivek s lépe rozvinutým kombinacním talentem nespornou výhodu.

Nalezla jsem komunikační koridor, který vedl do kruhu a umožnil mi komplex hledaných cílů několikrát oběhnout. Takový malý a bezplatný fitness zvýší kondici.

Lze snad chápat takové bloudění jako pomstu za přehnané spoléhání na jistotu ustáleného řádu věcí nebo za trest i malého uhnutí z obvyklých cest?

Obrovská spotřeba financí, ročně na zdravotní péči vynaložených nasvědčuje skutečnosti, že nakonec všichni pacienti svého lékaře po určité době naleznou.

Také já ho našla a dokonce jsem byla i vyšetřena. Napomenutí sestry, že jsem se opozdila, bylo jen velmi mírné. Tak proč kolem toho psát a rozčilovat se?

Rozhodně jsem k nalezení cíle nepotřebovala deset let jako Odysseus a rozhodně jsem byla úspěšnější než don Quijote, který své ideály nenašel nikdy.

Ale ještě nebyl konec.

Na závěr vyšetření, po provedení odběru krve, jsem byla sestrou pověřena transportem vzorku do laboratoře.

Plna nadšení, že jsem nejen našla správnou ambulanci, že lékařská prohlídka je již za mnou a s největší pravděpodobností je vše v pořádku, jsem neuváženě přikývla.

V mém případě nelze tvrdit, že se jednalo o mladickou nerozváženost, ale pouze o neznalost.

Vyrazila jsem hledat patřičnou laboratoř.

Dosud jsem si myslela, že pořádně bloudit se dá pouze v Brdských lesích.

Nikoliv. Nyní přišel zlatý hřeb odysseovských bloudění. Jelikož šlo o velkou nemocnici, kde je laboratoří více než deset, došlo k situacím, použitelným jako součást scénáře akčního filmu nebo některého z nekonečných seriálů typu „Ztracení“.

Nebudu čtenáře unavovat popisem cesty ani soupisem mých nových známých. Vlastně vše dobře skončilo. Vždyť věčný žid Ahasver bloudí už 2000 let, protože se údajně posmíval Kristovi na kříži. Bludný Holanďan pluje vodami oceánů stovky let bez posádky, kormidla a určené trasy.

A já? Našla jsem jak laboratoř, tak parkoviště a dokonce i svůj automobil.

A již vím co znamená, když se řekne: „Celoživotní vzdělávání“. Pokud mám mozek vytrénovaný soustavou edukací, nemohu zabloudit ani v nemocnici na dobu, která by mne ohrožovala smrtí žizní nebo hladem. Co ale bude, až vážně onemocním a ve stáří ztratím orientaci?